

— Ո՞վ բանադառնալունք, նա ոչ լըտէ, ոչինչ յիշէ :
 Ի Կանգիտեմ իմ հողոյ մըտից անդրէն ընկողմանեալ :
 Եւ ի խոխոջ վըտակին ի յուշ ամից զխաղաղութիւն
 Իմ հեղաշարժ օրօրոցիս, եւ զարեգակըն մանկուծեանս
 Որ ի գաշտիկն իմ ցոլայր, զանոյշ իմ խաղա եւ զարդաւանս
 Ընդ հովանեաւ ծառաստանին որ զիւր տերեւս թափէր յիմ գլուխս
 Եւ աւր սոխակըն թագուցեալ երգէր առ ին զիւր երգ զորով :
 Ո՞հ մերթ հոգիս ըզմայլեալ գայցէ վայրացն ասն այցելու :
 Գոցէ ըզմարդ, գոցէ զպուրակ եւ զերգեցիկըն թըշնիկ,
 Եւ զքեզ, քաղցրի՛կ բարեկամ, որ զիս միայնց յիշես եւ լսես

Նորէն հողին հանդստարանը պիտի մտնեմ ընկողմանիւ, ու վտակին խոխոջին ի լուր՝
 պիտի յիշեմ խաղաղութիւնն իմ հեղաշարժ օրօրոցիս ու մանկութեանս արեգակը որ իմ վոք-
 րիկ գաշտիս վրայ կը ցոլար, անուշ խաղերս ու վազքերս՝ հովանուոյն տակ ծառաստանին որ իւր
 տերեւները զլիսուս կը թափէր, եւ ուր սոխակը պահուցեալ իմ գորովագին երգը կ'երգէր ինչ-
 ծի : Ս'հ, մերթ հոգիս, գմայլած, այն վայրերն այցելել պիտի դայ, պիտի գտնէ մարդը, պիտի
 զտնէ պուրակը եւ երգեցիկ թըշնիկը, եւ քեզ, քաղցրիկ բարեկամ, որ զիս կը յիշես միայն ու
 կուլաս :

Լ Ե Թ Բ Զ Ի Ծ Ա Ռ Ե Ծ Կ Ն Ծ Բ Ի Ծ

Սիրունութիւնդ լեզուով պատմել չի՛ լինիլ,
 Սրտիս արեւն զորով չափել չի՛ լինիլ
 Զխլիֆիդ միջին սիրտս զարթոյ է թշուառ,
 Խեղճ զարթիւն հալը ասել չի՛ լինիլ :

Դու լի լուսնեակ, արեւ ծառագէ դստիկ,
 Ծառագ դստիկ, դիմիւն ցոլքեր է առիկ :
 Արեւ լս, լուսնեակն ունի պայծառ շող՝
 Նրա՛ համար որ երեսիցք են լոյս առիկ :

Սիրուդ ցանցում արտիս զուշն է բռնուած,
 Սրտիս վզին քո սիրոյ սուրն է խրուած,
 Սիրուդ թառով արտիս արիւնն եմ խմում,
 Շարքաթիցը սիրտըս վաղուց է կգուած :

Զեր գեղումը թափառականը ե՛ս եմ,
 Դո անթաւը օտարականը ե՛ս եմ :
 Սեւ մազերիդ չղմայից կախ եմ ընկել,
 Նրա՛ համար որ խնդրից պակասը ե՛ս եմ :

Դիւրեմ

Քարգմանեց պառակեմիդ
 ԾԵՐՈՐՈՊ Վ. ՍԱԲՍՈՒՏԵԱՆԸ